

KICSI FALUNK

2010. június

VI. évfolyam 6. szám

A KISSZÉKELYI ÖNKORMÁNYZAT
ÉS A KISSZÉKELYI KULTURÁLIS EGYESÜLET LAPJA

VENDÉGSÉGBEN A NAGYSZÉKELYI FALUNAPON

Érdekesen alakulnak a Bokréta vendég-szereplései. Eleinte nagyon messzire: Komlóra, Siklósra, Egerágra utaztunk, aztán lassan a szomszédaink is „felfedeztek” bennünket. Hét év elteltével jutottunk el először Simontornyára és Tolnanémedibe, júniusban Nagyszékelyben léptünk fel, júliusban pedig Belecskán (erről következő számunkban tudósítunk), és már itt az újabb meghívás ígérete szeptemberre, Simontornyára.

Soha nem látott nagy csapattal: nyolc személyautóval és a falugondnoki busszal, mintegy ötvenen utaztunk június 19-én Nagyszékelybe. Nagy örömkre minden kislány családja velünk jött. Nem csalódtak: szívélyes vendég-

látás, sok taps és gratuláció jutalmazta produkcióinkat, és amint a képen is látható, nemrég elkészült új ruháinkban nem kellett szégyenkeznünk. Rajtunk kívül felléptek a nagyszékelyi iskolások, a varsádi Remény Táncsoport, Fodor Otília énekesnő, Fülöp Noémi, aki székely tréfákat adott elő, és a paksi Sosem Ugyanaz Comedy Klub. Szíves fogadtatásunkért és a szervezésért Mireider Betti nagyszékelyi kulturális program-szervezőt illeti a köszönet.

Mi is készülünk a meghívás viszonzására: erre talán az ősszel kerülhet sor. Reméljük, itthon sem lesz kisebb az érdeklődés!

Lelkes Györgyné

Sislay József

AZ ERDŐBEN

Kopácsol harkály fön a fán,
Retteg a róka a hangján.
Aztán rigó rikkant nagyot,
Hogy meglátta az őzbakot.

Bűg vadgalamb somfabokrán,
Szól a kakukk domb oldalán.
Bagoly huhog cserfa ágán,
Varjú károg tölgyre szállván.

Csak rajta, erdőzenészek,
Daloljatok, nyár van nektek.
Vénségem engedem szélnek,
Midőn hallom a zenétek.

2001. Florida

Közhírré tétetik...

Közérdekű telefonszámok:

Simontornyai Központi Orvosi Ügyelet:
74/318-104

Dr. Nagy Péter Kristóf állatorvos: Mobil:
06-30-499-38-06

Dr. BEKŐ IRÉN kedden és csütörtökön 8 órától 11 óráig tartja rendelését.

A doktornő munkanapokon reggel 8 óra és délután 16 óra között készenléti ügyeletet tart.

Sürgős esetben hívható a **06/74/403-896**-os telefonszámon.

Könyvtári nyitvatartás:

szerda: 16-21, péntek: 16-20, szombat:
10-12 és 16-20, vasárnap: 15-17 óra.

Júliusi miserend:

A szentmisék minden vasárnap 11.30-kor kezdődnek.

Elhunyt

Boruzs Imréné

89 éves

Vódlí József

80 éves

kisszékyi lakos

Czinkon Antal

58 éves

tamási lakos

Béke poraikra!

Fogadóórák

Körjegyző: csütörtök 8-tól - 16 óráig
Körzeti megbízott: minden hónap első
hetében 11-től - 12 óráig a Hivatalban

*Szerkesztőségünk
tájékoztatja olvasóit,
hogy az újság számait
e-mail címre kézbesíteni tudja.*

*Kérjük, hogy igényét a
kicsifalunk@freemail.hu
e-mail címen jelezze.*

Rendezvények

Motoros találkozó július 16-17-18.
Nemzetközi fűvóstábor: július 19-től
25-ig
POLICE-FEST-FRSZ 2010. Augusztus
6-7-8.

A Rendőrmotoros találkozó programja:

Augusztus 6. nyitónap

17.00 órától Kirakodós kézművesek
vására, íjászat, őskori magyar bemutató
18.00 órától Peller Anna énekesnő
előadása
20.00 órától István a király rockopera

Augusztus 7.

11.00 órától motoros felvonulás
13.00 órától pókerverseny
13.00 órától koncertek: HMD zenekar
14.30 órától OMC zenekar
16.00 órától ACCIDENT zenekar
17.30 órától Mesterséges Érzelem
zenekar
19.00 órától ZANZIBAR koncert
21.00 órától Retro Party

Augusztus 8.

10.00 órától ugráló vár
10.05 órától Ayala humorista, Anita
énekesnő, Tomi bohóc műsora. Közben
Kresz mobilpályán ügyességi
versenyek, Kresz teszt, Tirsuli
szimulátorok
14.00 órától íjászat, vetélkedők
15.00 órától táncos, zenés előadások

A nyitónap és a harmadik nap programjai ingyenesen megtekinthetők. A második nap programjaira a belépés 1.000 Ft.

A HEGYHÁT VADÁSZTÁRSASÁG CSALÁDI NAPJA

2010. június 26-án immáron negyedik alkalommal ismét megszólaltak a vadászfegyverek Kisszékyben. Délelőtt 9 órakor kezdődött a rendezvény a strandon eligazítás, hívókürt és megbeszélés után. Az időjárás nem fogadta kegyeibe a résztvevőket, mert 10 óráig esett az eső. Addig a kultúrházban kötetlen beszélgetéssel üttük el a gyorsan múló időt. Az eső elmúltával kimentünk a „Kecske-erdő” lucerna földre, ahol megkezdődtek a versenyek.

Volt minden: kispuska-lövészet, korong-

lövészet, pisztolylövészet, légpuska-lövészet, íjászat, vadász totó és trófeabírálat is.

A puskás lövészeteket Lacza Ferenc hivatásos vadásznak, valamint Szabó Imre és Molnár Tibor vadász barátunk vezényelte le nagy-nagy gondossággal. Az íjászatnál Nagy József alias „Odús” barátom tevékenykedett.

A délutánba nyúló programot egy Savanyó János által készített nagyon finom szarvaspörkölttel zártuk le, majd ismét a régi vadászélményekről jött elő

a szó.

Záróakkordként eredményt hirdettünk a különböző versenyszámokban.

Több mint száz ember vett részt a családi napon, a vadásztársaság tagjai, családtagjai, illetve vadász barátai. Minden résztvevőnek, szervezőnek, lebonyolítóknak köszönjük a részvételt, illetve a sok munkát és a régi mondással köszönünk el:

JÖVŐRE, VELETEK, UGYANITT!

Keresztes László

Csepregi Ferenc

„A társadalom életében
a ma nem érthető meg
a tegnap nélkül.”

Mályusz Elemér

Múltidéző

Az előző szám folytatásaként Horváth Jani bácsi visszaemlékezéseit közöljük. Jani bácsi július 5-én volt 90 éves. Örülünk, hogy ilyen szép kort megélt, és továbbra is jó egészséget kívánunk! Íme a folytatás.

Kedves Olvasóim!

Pár nap után ismét elkezdem az írást, hiszem még azt meg sem írtam, hogy milyen szakmát választottam. Először el kellett menni az orvoshoz Nagyszékelybe. Ott megkérdezték, hogy mi akarok lenni. Mondtam, hogy kovács. Adott egy igazolást, hogy megfelelek a választott szakmára. Aztán Simontornyára kellett menni, mert ott volt az ipartestület. Ott megcsinálták a szerződést és már kezdetem is az inaséveket, ami három évig tartott. Az inasélettel együtt megkezdődött a Leventébe járás is, de csak vasárnap délelőtt. Abban az időben a Babaszó lapra jártunk foglalkozásra. Ott volt lőtér, ott tanultunk löni. Persze leventepuskával. Később aztán nem engedte a Gróf úr, hogy oda járjunk. Akkor ide jártunk a faluba a Szent János rétre. Foglalkozás után misére kellett menni, a padok között álltunk. Mikor a leventei élet befejeződött, megjött a sorozás. Akkor már eltelt huszonegy év. Vége lett az iskolába járásnak, a különböző gazdaságokba való járásnak. Jött a felnőtté válás, ami már nehezebb volt, mint a gyermekkor. Az iskola kellett is, mert ott legalább megtanítottak bennünket írni, olvasni, számolni. A gazdaságokban pedig megtanítottak bennünket dolgozni, a munka különböző fogásaira, fortélyaira.

Akkor megint Simontornyára mentem a mesterhez, ahol fölszabadultam és segéd lettem. El is mentem, otthagytam a grófi birtokot. Akkor kaptam egy napra egy pengőt, meg reggelit, ebédet és vacsorát és ott is alhattam egy vaságyon. Szombaton oda adta a biciklit, amivel hazajártam.

Három hónapig jártam Simontornyára, akkor elkészült az a munka, amiért engem felvett segédnek. De nem is maradtam volna tovább, hisz engem meg felvettek Pétfürdőre. Ez 1938-ban volt. Hogy hogyan kerültem Pétfürdőre, annak elég hosszú története van. Édesapám és a sógorom már akkor ott dolgoztak az építkezésen. Nagy benzintartályokat falaztak körbe téglával. A tartályok az er-

dőben voltak. Ezeket, mikor elkészültek, a festők színezték be. A műtrágyagyár területén volt a benzinüzem. A sógorom veje már ott dolgozott bent a főműhelyben és ő vitt be engem oda. Ő Hatvan pusztáról került Pétre. Ez a pusztta Sárbogárdhoz tartozott. A Mittelholcz Rózsi is itt született. Én ott maradtam Péten. Ott tanultam meg a hegesztést, az autóvillamossági szerelő szakmát. Mikor már jól belejöttem a munkába, mindenre megtanítottak, akkor meg mintha a villám csapott volna oda, megkaptam a behívót, 1941 október 2-án. A közvetlen főnököm, aki főművezető volt, fel akart mentetni, mivel akkor már hadiüzem lett, a benzin készítése miatt, de nem lehetett, mert tényleges katonai szolgálatra hívtak be. Tehát ott kellett hagyni Pétfürdőt.

Hát így telt el a fiatal kor, de nem csak kisszékelyiek jártunk a környező gazdaságokba, hanem szomszéd falubeliek is. Elbolondoztunk, viccelődtünk. Ránk, kisszékelyiekre olyat mondtak, hogy belefingott a róka a lyukba, meg zsupolták a kecskét stb. Mi sem maradtunk adósuk, mondtunk rájuk mást. Persze azért bicskára vagy bokszesztyűre nem került sor. Mint aféle gyerekek.

Mikor jöttek mások dolgozni, azok meg még többet tudtak rólunk mondani. Például ilyen: Szegény Kisszékely, gazdag Nagyszékely, kenyeretlen Pálfa, kidőlt-bedőlt Udvari, hasraesett Mészla.

Kedves Olvasóim!

Az én ifjúságom nagyjából így múlt el. Voltak jobb napok, voltak rosszabbak. De ki is emlékszik mindenre, ami het-

venöt-nyolcvan évvel ezelőtt történt. És mondjanak ránk akármit, van már jó minőségű vizünk, ami vezetéken keresztül folyik minden házhoz. Talán még fürdőszoba nincs minden lakásban, de majd később biztosan lesz. Most már ifjú koromról beszámoltam, mint az előbb írtam, a behívó már a zsebemben volt. Azért még annyit felírok a beszámolóba, ha szegénynek is néztek bennünket, ebből a kicsi faluból számtalan főiskolás, egyetemest végzett diák került ki diplomával a kezében. Íme a következők akikre én emlékszem:

Dr. Baroccai György, állatorvos
Dr. Garamvölgyi György, állatorvos
Dr. Ferencz Péter, jogász
Dr. Lovró István, gépészmérnök
Szabó László, gépészmérnök
Csepregi Antal, gépészmérnök
Tóth László, vegyészmérnök
Gyenei Ernő, építészmérnök
ifj. Csepregi Ferenc, gépészmérnök
Csepregi József építő mérnök
Gyene József, agrármérnök
Mittelholcz Mihály András, keramikus
ifj. Májér József vízügyi mérnök
Porkoláb Márta tanárnő

Technikusok:

Váli Sándor, technikus
Schmidt József, technikus
Agócs György, technikus
Fábián Imre, mezőgazda
Romsics Sándor mezőgazda
és még sokan a fiatalok közül.

Rajtuk kívül sokan végeztek középiskolát. Én a magam részéről csak gratulálni tudok nekik. Azt kívánom mindnyájuknak, érzék meg ezt a szép és hosszú életet, de ne így mint én, ilyen betegesen.

Igaz, páran már eltávoztak örökre közülünk, azok meg: nyugodjanak békében!

Egyelőre befejeztem. Ha megérem még, akkor vissza van a katonaság, a háború, de ezt majd másik alkalommal.

Olvasóink írták

Volt egyszer egy iskola - volt egyszer egy osztály

Jó negyven évvel ezelőtt, a mai állapotokkal szemben, a Kisszékelyi Általános Iskola komoly intézmény volt, padjaiban még gyerekek ültek, és próbáltak felkészülni a nagybetűs ÉLET-re.

Sok-sok gyerek...

Ezt a megemlékezést az 55/56 -os születésű osztály nevében írom, visszagondolva azokra az időkre, a kedves és szép emlékeink hatására.

Eljárt az idő. A visszaemlékezések ideje számunkra is eljött. Jól esik emlékezni az iskolás évekre...

Talán mi voltunk az egyik legnagyobb létszámú osztály abban az iskolában, úgy emlékszem. Utánunk sajnos megüresedtek a tantermek, a miénket az akkori ország-vezetőink parancsára összevonták a Tolnanémedin működő nagyobb létszámú iskolával...

Nem feledve a többi iskolatársunkat sem, hiszen jelentős számú, remek, felkészült fiatal került ki innen, én most mégis annak a bizonyos osztálynak, a miénknek sorolnám fel a névsorát:

Bodó István

Katona József

Nyirati Tibor

Bognár József +

Kranauer Katalin

Péti Erzsébet

Gerebics Ilona

Májér György

Varga István

Horváth Zsuzsanna

Májér József

Varga Vilmos

Tisztelettel és szeretettel gondolunk azokra a tanítókra, akik mindent megtettek azért, hogy megfelelő alapokra helyezték tudásunkat, hogy később megálljuk a helyünket a gimnáziumokban, középiskolákban, szakmunkásképzőkben. Úgy érezzük - és az idő bebizonyította -, jól végezték a dolgukat.

Nekünk még tanítóink voltak. Akkor még idegen volt számunkra a tanár és a pedagógus kifejezés. Tanító néni volt Czinkon Lászlóné - Erzszi néni, aki írni-olvasni tanított bennünket. Tanított, nevelt, dicsért, büntetett, játszott velünk és ismerte mindenki családját, búját-baját. Nekem különösen jó érzés, hogy a kisebbik lányom: Nikolett "tanító nénije" is Erzszi néni volt. Őt akkor már tanár néninek szólították, de megmaradt

TANÍTÓ -nak. A tanár és a pedagógus egy szó, de a TANÍTÓ, valami más...

Sokkal több ennél. Nem tudok már mindenkit felsorolni, mert a gyermekorból felnőttevék lettek, a múlt fakul. Mégis jó visszagondolni a régi időkre: Egyed Sándor igazgató bácsira, Martina Pista bácsira, Herr Marika néniére, Ács Rózsa néniére, aki sok éven keresztül osztályfőnökünk volt.

Rózsa néni volt az, aki - 1969-ben - amikor az ominózus összevonás miatt már Tolnanémedire jártunk nyolcadik osztályba, nem hagyott magunkra bennünket, figyelt ránk, segített bennünket. Kisszékelyben ő volt a Tanítónk, de tényleg nagybetűvel! Ő volt, akit szerettünk, tiszteltünk, de közben bennünk volt a félelem is. Karizmatikus egyéniség volt. Szerettük, mert szeretetre méltó volt, tiszteltük, mert az egyénisége tiszteletet parancsolt, és féltünk tőle, mert keményen büntetett, ha kellett, és sokat követelt. Nagyon sokat. Felnőttként értettük meg, most már tudjuk, hogy miért tette...

Rendkívüli, kimagasló egyéniség volt, az Isten is erre teremtette Őt!

Amikor felsőbb iskolákba kerültünk, kerestük a „tanítókat” mint amilyen Ő volt, de már csak tanárokat találtunk, akik szintén sokat követeltek. Azonban nekünk könnyebb volt az akadályfutás: magunkkal vittük mindazt, amit Tőle tanultunk. Nem vallottunk szégyent, mindenki tovább tudott tanulni. Én most csak a mi osztályunk nevében tudok köszönetet mondani neki, de úgy érzem, mindenki hálás szívvel gondol rá, akit tanított.

Kívánjuk, hogy hosszú, boldog élete legyen, azzal a tudattal, hogy sokan szeretjük és tiszteljük őt.

Míg élünk, megőrizzük emléküket azoknak, akik már nincsenek közöttünk és megmarad a szeretetünk, hálánk és köszönetünk azok iránt, akik még velünk vannak.

Köszönjük, hogy megtanítottak bennünket arra, hogyan kell megállni a helyünket az életben.

Mi tanárok és pedagógusok nélkül lépünk a nyolcadik osztályba, és onnan tovább.

Mi tagadás, azért nehéz volt. Éreztük azt a nagy lépcsőfokot, amit meg kellett

lépnünk a gimnáziumok, szakközépiskolák szintjére. Ilyen volt például az akkori kötelező orosz nyelv hiánya, egy év alatt kellett felzárkóznunk azokhoz, akik már sok éve tanulták! De mi valami olyan plusszal rendelkezünk, ami nemigen volt meg a többiekben.

Nem feledve persze, hogy később is remek tanárokat ismerhettünk meg iskoláink során, de mégis úgy érzem, mi többet kaptunk a nagyvárosi iskolá-soknál.

KÖSZÖNJÜK tanítóinknak!

A Kisszékelyi Általános Iskola utolsó hetedik osztálya nevében:

*Csutorás Józsefné,
született Gerebics Ilona*

A kisszékelyi iskolában az 1958, 59, 60, 61, 62, 63-as tanévben végzett öregdiákok találkozója augusztus 20-án kerül megrendezésre. A program zártkürű, a szervezők az érintetteket külön értesítették és meghívták. Délelőtt 10 órakor lesz egy megemlékezés és koszorúzás az iskola falán lévő emléktáblánál.

Erre az eseményre a szervezők minden érdeklődőt szeretettel várnak.

KICSI FALUNK

Felelős kiadó:
Keresztes László és
Pajor Ágnes

Szerkesztő:
Lelkes Györgyné
Lelkes György

Elérhetőségünk:
7082 Kisszékely,
Szabadság u. 2.
kicsifalunk@freemail.hu
(06-74)-403-144

E havi számunkba a fényképeket Keresztes László és Horváth András készítette.